
ZONDERLINGE AARD BIJ HAZEN.

Toen voor eenige jaren een spoorweg werd aangelegd door de vruchtbare bouwlanden van Winschoten naar de Nieuwe Schans, vreesden de liefhebbers van de jacht dat van dit aan hazen zoo wildrijk veld, door 'het ongekend rumoer van den spoortrein, het schuwe wild zich zou verwijderen, om in rustiger velden zich te gaan legeren. Die vrees is gebleken ongegrond te zijn geweest, en, hoe zonderling, juist het tegenovergestelde heeft plaats.

De meeste hazen houden zich op in de onmiddellijke nabijheid van den spoorweg. Indien de jagers elders weinig wild opdoen, loopen zij daar de kampen af die grenzen aan 't spoor, en meestal zien zij hunne liefhebberij door eene flinke vangst bevredigd. Dit is een feit dat berust op eigen ondervinding.

Nog zonderlinger is het dat de haas niet alleen niet vreesachtig is voor den spoortrein, maar daarin zelfs eene groote aantrekkelijkheid schijnt te vinden. Hij legt zich op den grond, waarmede de tusschenruimte der sporen is aangevuld, met den voorkop op de rails, en velen hunner boeten op die wijze hunne nieuwsgierigheid met eenen verschrikkelijken dood, door zich door de raderen der locomotief den kop, of meestal slechts den snuit te laten verbrijzelen. De spoorwegwachter vindt

na het passeren van den eersten trein hem veelal dood bij of tusschen de rails liggen; somtijds ook spartelende met den dood kampende.

Van zeer geloofwaardige zijde werd mij meermalen deze mededeeling gedaan, en voor eenige dagen naar 't spoor wandelende, verhaalde mij de bewoner van 't wachthuis No. 107 dat hij het gepasseerde jaar verscheiden, doch ook dit voorjaar weder drie hazen op die wijze had zien omkomen.

Om het vreemde van 't geval meen ik dat deze regelen niet geheel onbelangrijk kunnen zijn.

Finsterwold, Mei 1872.

ROEMELING.